

Rolnummer 268

Arrest nr. 32/92
van 23 april 1992

A R R E S T

In zake : het beroep tot gedeeltelijke vernietiging van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 31 juli 1990 betreffende het onderwijs-II, ingesteld door de v.z.w. Nationale Confederatie van het Bouwbedrijf.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters J. Delva en I. Pétry, en de rechters L. De Grève, L.P. Suetens, M. Melchior, H. Boel en P. Martens, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder het voorzitterschap van voorzitter J. Delva,

wijst na beraad het volgend arrest :

*

*

*

I. *Onderwerp*

Bij verzoekschrift aan het Hof verzonden bij op 15 februari 1991 ter post aangetekende brief, stelt de v.z.w. Nationale Confederatie van het bouwbedrijf een beroep in tot gedeeltelijke vernietiging van artikel 8 van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 31 juli 1990 " betreffende het onderwijs-II ", gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* van 18 augustus 1990, in zoverre het artikel 36bis van de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van sommige bepalingen van de onderwijswetgeving (ingevoerd bij wet van 1 juli 1973 en gewijzigd door koninklijk besluit nr. 413 van 29 april 1986), eerste lid, vierde streepje, toepasselijk verklaart op de bestuursorganen van de A.R.G.O.

II. *Rechtspleging*

Bij beschikking van 18 februari 1991 heeft de voorzitter in functie, conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, de leden van de zetel aangewezen.

De rechters-verslaggevers L.P. Suetens en P. Martens hebben op 27 februari 1991 geoordeeld dat er geen toepassing diende te worden gemaakt van de artikelen 71 en 72 van de organieke wet.

Van het beroep is conform artikel 76, § 4, van de organieke wet kennisgeving gedaan bij ter post aangetekende brieven van 13 maart 1991.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 14 maart 1991.

De Vlaamse Executieve, de Franse Gemeenschapsexecutieve

en de Waalse Gewestexecutieve hebben ieder een memorie ingediend op 29 april 1991.

Van die memories is conform artikel 89 van de organieke wet kennisgeving gedaan bij aangetekende brieven van 6 juni 1991.

Verzoekster en de Vlaamse Executieve hebben ieder een memorie van antwoord ingediend op respectievelijk 4 en 8 juli 1991.

Bij beschikkingen van 2 juli 1991 en 23 januari 1992 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 15 februari en 15 augustus 1992.

Bij beschikking van 19 december 1991 heeft het Hof beslist dat de zaak in gereedheid is en heeft het de dag van de terechtzitting bepaald op 15 januari 1992.

Van die beschikking is aan de partijen kennis gegeven en van de datum van de terechtzitting zijn hun advocaten verwittigd bij aangetekende brieven van 19 december 1991.

Ter terechtzitting van 15 januari 1992 :

- zijn verschenen :

. Mr. S. Sonck, advocaat bij de balie te Brussel, loco Mr. R. Bützler, advocaat bij het Hof van Cassatie, voor verzoekster, voornoemd;

. Mr. K. Geelen, advocaat bij de balie te Hasselt, voor de Vlaamse Executieve, Jozef II-straat 30, 1040 Brussel;

. Mr. V. Thiry, advocaat bij de balie te Luik, voor de Franse Gemeenschapsexecutieve, Kunstlaan 19 AD, 1040

Brussel;

- hebben de rechters-verslaggevers L.P. Suetens en P. Martens verslag uitgebracht;
- zijn voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. *In rechte*

Over de bestreden bepaling

A.1.1. Volgens de Vlaamse Executieve wordt door de bestreden bepaling geen nieuwe regeling ingevoerd, doch wordt enkel een bestaande toestand bevestigd. De A.R.G.O. dient immers sinds het bijzonder decreet van 19 december 1988 betreffende de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs beschouwd te worden als de inrichtende macht voor het Gemeenschapsonderwijs, zodat het artikel 36bis van de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van sommige bepalingen van de onderwijswetgeving - de zogenaamde Schoolpactwet - sindsdien ook op de A.R.G.O. van toepassing is. De bestreden bepaling zou er enkel toe strekken de A.R.G.O. uitdrukkelijk in het genoemde artikel 36bis te vermelden.

A.1.2. De verzoekende partij is van oordeel dat met de bestreden bepaling een nieuwe regeling wordt ingevoerd.

B.1.1. Artikel 36bis van de wet van 29 juni 1959 - de zogenaamde Schoolpactwet -, ingevoegd door de wet van 11 juli 1973, luidde als volgt :

" Wat de overeenkomsten betreft voor aanneming van werken, leveringen en diensten met betrekking tot uitgaven die geheel of gedeeltelijk ten laste van de werkingstoelagen, de bouwtoelagen of de rentetoelagen worden gelegd, zijn de inrichtende machten ertoe gehouden de

overeenkomsten af te sluiten volgens de procedure en onder de voorwaarden die voor het Rijk gelden, met dien verstande dat de inrichtende machten :

a) de bevoegdheden uitoefenen die in de reglementering van het Rijk aan de Minister zijn toegekend;

b) het in dezelfde reglementering bepaald advies niet hoeven in te winnen vooraleer een overeenkomst ingevolge offerteaanvragen of onderhands te sluiten;

c) onderhandse overeenkomsten mogen sluiten voor de aankoop van didactisch materieel welke ook de prijs van dit materieel weze;

d) van de regel betreffende de keuze van een aannemer mogen afwijken bij openbare of beperkte aanbesteding als de bevoegde Minister van Nationale Opvoeding zich binnen de dertig dagen na de aanvraag hiertegen niet verzet. "

Die bepaling wordt vervangen door het gedeeltelijk bestreden artikel 8 van het decreet van 31 juli 1990 " betreffende het onderwijs-II ", dat luidt als volgt :

" Wat de overeenkomsten betreft voor aanneming van werken, leveringen en diensten met betrekking tot uitgaven op de dotatie van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs en met betrekking tot uitgaven die geheel of gedeeltelijk ten laste van de werkingstoelagen, de uitrustingsstoelagen, de bouwtoelagen of de rentetoelagen worden gelegd, zijn de bestuursorganen van de ARGO en de inrichtende machten ertoe gehouden de overeenkomsten af te sluiten volgens de procedure en onder de voorwaarden die voor het Rijk gelden, met dien verstande dat de bestuursorganen van de ARGO en de inrichtende machten :

a) de bevoegdheden uitoefenen die in de reglementering van het Rijk aan de Minister zijn toegekend;

b) het in dezelfde reglementering bepaald advies niet hoeven in te winnen vooraleer een overeenkomst ingevolge offerteaanvragen of onderhands te sluiten;

c) onderhandse overeenkomsten mogen sluiten voor de aankoop van didactisch materieel welke ook de prijs van dit materieel weze;

d) van de regel betreffende de keuze van een aannemer mogen afwijken bij openbare of beperkte aanbesteding als de bevoegde Gemeenschapsminister van Onderwijs zich binnen dertig dagen na de aanvraag hiertegen niet verzet. "

B.1.2. Artikel 36bis van de zogenaamde Schoolpactwet, zoals ingevoegd door de wet van 11 juli 1973, bepaalde dat de inrichtende machten van het gesubsidieerd onderwijs ertoe gehouden zijn de overeenkomsten voor aanneming van werken, leveringen en diensten af te sluiten volgens de procedure en onder de voorwaarden die voor het Rijk gelden, met dien verstande dat ze van de regels betreffende de keuze van een aannemer mogen afwijken bij openbare of beperkte aanbesteding, als de bevoegde Minister van Nationale Opvoeding zich binnen dertig dagen na de aanvraag hiertegen niet verzet.

De wet van 14 juli 1976 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten, die de wet van 4 maart 1963 met hetzelfde onderwerp heeft opgeheven, is van toepassing op de opdrachten in naam van de Staat en van elke andere publiekrechtelijke rechtspersoon.

Hieruit volgt dat de overheidsopdrachten betreffende de instellingen van het rijksonderwijs overeenkomstig die wet moesten worden gegund.

Nadat de bevoegdheid over het onderwijs aan de Gemeenschappen was overgedragen, heeft de Vlaamse Raad bij het bijzonder decreet van 19 december 1988 de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (A.R.G.O.) als inrichtende macht ingesteld.

De A.R.G.O. is een publiekrechtelijk rechtspersoon, die als dusdanig onder toepassing van de wet van 14 juli 1976 valt.

B.1.3. Artikel 8 van het bestreden decreet heeft een dubbele draagwijdte :

a) Het herneemt voor het gesubsidieerd onderwijs de nationale regeling;

b) Het voert ten aanzien van de A.R.G.O. een nieuwe regeling in die dezelfde is als die welke bestaat voor het gesubsidieerd onderwijs.

Het beroep tot vernietiging ingesteld door de v.z.w. Nationale Confederatie van het Bouwbedrijf is enkel gericht tegen artikel 8 van het bestreden decreet in zoverre het betrekking heeft op de bestuursorganen van de A.R.G.O.

Over de ontvankelijkheid van het beroep tot vernietiging

A.2.1. Volgens de Vlaamse Executieve is het beroep tot vernietiging onontvankelijk is doordat de verzoekende partij niet doet blijken van het rechtens vereiste belang, zoals dit werd ontwikkeld in de rechtspraak van het Hof.

De verzoekende partij treedt op als vertegenwoordiger van aannemers van werken aan wie werken worden gegund.

Blijkens het door de verzoekende partij geschetste belang valt haar belang samen met dit van haar leden, daar zij optreedt als hun vertegenwoordiger. Daarnaast doet de verzoekende partij niet blijken van een eigen belang aangezien zij zelf niet optreedt als aannemer van werken.

De verzoekende partij toont evenmin aan dat het met het beroep nagestreefde doel overeenstemt met haar maatschappelijk doel, dat zij dit maatschappelijk doel ook daadwerkelijk nastreeft en dat haar werking duurzaam is.

Tenslotte meent de Executieve dat ook niet voldaan is aan de vereiste dat de verzoekende partij ongunstig geraakt wordt door de bestreden norm, doordat deze enkel een bestaande regel verduidelijkt en niet wijzigt.

A.2.2. De verzoekende partij oordeelt dat ze als vertegenwoordiger van aannemers van werken die allen belang hebben bij een regelmatige gunning der werken, met vrijwaring van eerlijke concurrentie, onmiskenbaar belang vertoont om op te treden voor het Hof met betrekking tot bepalingen van een decreet die daaraan afbreuk doen.

B.2.1. Opdat het beroep ingesteld door een vereniging zonder winstoogmerk, die zich op een collectief belang beroept, ontvankelijk zou zijn voor het Hof, is vereist dat het maatschappelijk doel van de vereniging van bijzondere

aard is en derhalve onderscheiden van het algemeen belang; dat de bestreden norm aan dit doel afbreuk kan doen; dat dit maatschappelijk doel ook werkelijk wordt nagestreefd, wat moet blijken uit de concrete activiteiten van de vereniging; dat de vereniging blijk geeft van een duurzame werking, zowel in het heden als in het verleden; en dat het collectief belang niet beperkt is tot de individuele belangen van de leden.

B.2.2. De v.z.w. Nationale Confederatie van het Bouwbedrijf stelt zich in haar statuten onder meer tot doel :

" 1. De bedrijfsorganisatie van al de aannemers die tot het bouwbedrijf behoren in een brede geest van samenwerking te verwezenlijken, met de bezorgdheid de werkelijke beroepsbelangen te verdedigen, in overeenkomst met de eisen van het algemeen belang.

2. De officiële vertegenwoordiging waar te nemen van de algemene belangen van het geheel der bouwbedrijven op juridisch, economisch, administratief en sociaal gebied, dit ten aanzien van alle politieke, interprofessionele en andere Europese, internationale, nationale en regionale instanties.

(...)

5. Alle nuttige maatregelen voor te stellen ten einde, in het kader van het algemeen belang, de rationele ontwikkeling der economische activiteit van de geconfedereerde aannemers te verzekeren.

(...)

De Confederatie is ook gemachtigd om het even welke daad te stellen die rechtstreeks of onrechtstreeks, volledig of ten dele, betrekking heeft op haar doelstelling, die kan leiden tot de ontwikkeling ervan of die de totstandkoming ervan in de hand kan werken. "

In het licht van die statutaire doelstellingen doet de verzoekende partij blijken van het rechtens vereiste belang bij het instellen van een beroep tot vernietiging van een decreetsbepaling betreffende het toewijzen van overheidsopdrachten, die van die aard is dat haar leden er ongunstig door kunnen worden geraakt en die afbreuk doet aan haar statutaire doelstellingen.

B.2.3. De argumenten van de Vlaamse Executieve dat de verzoekende partij niet doet blijken van het rechtens vereiste belang doordat de bestreden bepaling slechts een bestaande toestand verduidelijkt en niet wijzigt, en doordat de v.z.w. niet doet blijken van een duurzame werking, missen feitelijke grondslag. Zoals eerder uiteengezet voert de bestreden bepaling ten aanzien van de A.R.G.O. een nieuwe regeling in. Ook blijkt uit de concrete activiteiten van de v.z.w. Nationale Confederatie van het Bouwbedrijf, die blijkens haar statuten is opgericht op 4 mei 1946, dat ze haar doelstellingen daadwerkelijk nastreeft.

De verzoekende partij doet derhalve blijken van het rechtens vereiste belang.

Ten gronde

A.3.1. In het enig middel betoogt de verzoekende partij dat de bestreden bepaling een schending inhoudt van artikel 6, § 1, VI, vierde lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, zoals gewijzigd bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988, dat aan de nationale wetgever het vaststellen van algemene regels inzake overheidsopdrachten voorbehoudt.

Volgens de verzoekende partij is de decreetgever onbevoegd om bepalingen uit te vaardigen die een wijziging inhouden van een wet die betrekking heeft op de uitoefening van deze nationale bevoegdheid, met name de wet van 14 juli 1976 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten.

Overeenkomstig artikel 1, § 1 van de wet worden de opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten in naam van de Staat en van elk ander publiekrechtelijk persoon, gegund na mededinging en op de forfaitaire grondslag, volgens de wijze bepaald in de wet. Bij artikelen 10 en volgende van deze wet worden de voorwaarden tot en de wijze van aanbesteding, offerteaanvraag en onderhandse opdracht bepaald, waarbij artikel 12, § 1 inzake de openbare of beperkte aanbesteding bepaalt dat zij in beginsel moet worden toevertrouwd aan de inschrijver die de laagste regelmatige inschrijving heeft ingediend.

A.3.2. De Vlaamse Executieve oordeelt dat het middel niet gegrond is.

Volgens de Executieve ontleent de decreetgever de bevoegdheid om de bestreden bepaling aan te nemen aan artikel 8 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, dat luidt :

" Tot de bevoegdheden van de Raden in de aangelegenheden opgesomd in de artikelen 4, 5, 6 en 7 behoort het aannemen van bepalingen en andere maatregelen betreffende de infrastructuur die noodzakelijk is voor de uitoefening van die bevoegdheden. "

De strekking van het bestreden artikel 8 is een regeling uit te werken die de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs dient te respecteren wanneer hij overeenkomsten afsluit van aanneming van werken, leveringen en diensten betreffende de infrastructuur van het Gemeenschapsonderwijs, die hij als inrichtende macht noodzakelijkerwijze aanwendt om zijn bevoegdheid uit te oefenen.

Vermits de decreetgever bevoegd is inzake onderwijs, is hij eveneens bevoegd voor het nemen van maatregelen betreffende de infrastructuur die noodzakelijk is om die bevoegdheid uit te oefenen.

Zelfs indien de aangevochten bepaling niet tot een aangelegenheid zou behoren waarvoor de Raad bevoegd zou zijn, dient de bepaling toch beschouwd te worden als een bepaling noodzakelijk voor de uitoefening van de uitdrukkelijk vermelde bevoegdheden zodat de decreetgever bevoegd is op grond van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Wat artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 betreft, merkt de Executieve op dat de aan de nationale wetgever voorbehouden bevoegdheid inzake overheidsopdrachten beperkt is tot het vaststellen van algemene regels. Daaruit dient te worden afgeleid dat de nationale overheid enkel bevoegd is om de grote principes vast te leggen in organieke regels die nominatief kunnen worden opgesomd als :

- de wet van 14 juli 1976 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten.

- het koninklijk besluit van 22 april 1977 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten;

- het ministerieel besluit van 10 augustus 1977 houdende vaststelling van de algemene aannemingsvoorwaarden van de overheidsopdrachten van werken, leveringen en diensten;

- de reglementering inzake erkenning van de aannemers.

Het aangevochten artikel 8 van het decreet wijzigt volgens de Executieve niets aan de grote principes van de wetgeving inzake overheidsopdrachten noch aan één van de geciteerde reglementeringen, zodat het verzoekschrift ten onrechte stelt dat de decreetgever een wijziging heeft doorgevoerd aan een wet die betrekking heeft op de uitoefening van de nationale overheid.

A.3.3. De Franse Gemeenschapsexecutieve beperkt er zich in haar memorie toe te verklaren dat ze zich gedraagt naar de wijsheid van het Hof, onder voorbehoud van andere standpunten in een latere memorie.

A.3.4. De Waalse Gewestexecutieve maakt gebruik van de door artikel 85, tweede lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof geboden mogelijkheid om een nieuw middel aan te voeren.

De Executieve wijst erop dat het bestreden decreet gegrond is op artikel 59bis van de Grondwet. Volgens de Executieve is de bestreden bepaling aangetast door bevoegdheidsoverschrijding doordat de regeling van de procedure en de voorwaarden inzake aanneming van werken, leveringen en diensten deel uitmaakt van het economisch beleid en derhalve niet aan de Gemeenschappen, doch aan de Gewesten toekomt, met als uitzondering de uitdrukkelijk aan de nationale overheid voorbehouden bevoegdheden, met name het vaststellen van de algemene regels inzake overheidsopdrachten.

De bevoegdheid van de nationale wetgever moet als uitzondering op de gewestbevoegdheid restrictief worden geïnterpreteerd en werd in casu niet geschonden.

De stelling van de Vlaamse Executieve, leidt ertoe dat de Gemeenschappen en de Gewesten parallelle bevoegdheden zouden hebben bij het tot stand brengen van de specifieke regelingen inzake openbare werken, met dien verstande dat het treffen van een algemene regeling voor de nationale wetgever is gereserveerd. Dat is duidelijk niet de keuze geweest die de bijzondere wetgever heeft gemaakt.

Tenslotte meent de Waalse Gewestexecutieve meent dat een beroep op artikel 10 van de bijzondere wet in deze zaak onuitvoerbaar is, omdat dit zou leiden tot een systeem van parallelle bevoegdheden wat ingaat tegen de keuze van de bijzondere wetgever. Tenslotte stelt de Executieve dat de Gemeenschappen niet naar artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 kunnen grijpen om een regeling te treffen voor een in artikel 107quater van de Grondwet bedoelde aangelegenheid.

B.3.1. Artikel 6, § 1, VI, derde en vierde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd bij de

bijzondere wet van 8 augustus 1988, bepaalt :

" In economische aangelegenheden oefenen de Gewesten hun bevoegdheden uit met inachtneming van de beginselen van het vrije verkeer van personen, goederen, diensten en kapitalen en van de vrijheid van handel en nijverheid, alsook met inachtneming van het algemeen normatief kader van de economische en monetaire eenheid, zoals vastgesteld door of krachtens de wet, en door of krachtens de internationale verdragen.

De nationale overheid is met dit doel bevoegd om algemene regels vast te stellen inzake :

1° de overheidsopdrachten
(...). "

B.3.2. In tegenstelling tot de aangelegenheden die verder in artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet worden genoemd, en waarvoor de nationale wetgever een exclusieve bevoegdheid heeft, is zijn bevoegdheid inzake overheidsopdrachten beperkt tot het vaststellen van algemene regels met het enkele doel de in het derde lid van dat artikel opgesomde beginselen te waarborgen.

B.3.3. Zoals uit de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 8 augustus 1988 tot wijziging van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 blijkt, wordt onder de "algemene regels inzake overheidsopdrachten" verstaan de beginselen die vervat of uitgewerkt zijn in :

- de wet van 14 juli 1976 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten;

- het koninklijk besluit van 22 april 1977 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten;

- het ministerieel besluit van 10 augustus 1977 houdende vaststelling van de algemene aannemingsvoorwaarden van de overheidsopdrachten van werken, leveringen en diensten;

- de reglementering inzake erkenning van de aannemers.
(Gedr. St., Kamer, B.Z., 1988, nr. 516/6, p. 126-127).

B.3.4. Met toepassing van de bestreden bepaling, hebben de bestuursorganen van de A.R.G.O. - en de inrichtende machten - de verplichting de overeenkomsten voor aanneming van werken, leveringen en diensten te sluiten volgens de procedure en onder de voorwaarden die voor het Rijk gelden, maar kunnen zij van de regel betreffende de keuze van een aannemer afwijken bij openbare of beperkte aanbesteding, indien de Gemeenschapsminister bevoegd voor het onderwijs zich binnen dertig dagen na de aanvraag hiertegen niet verzet.

Door te voorzien in een regel die toelaat af te wijken van de algemene regel dat bij aanbesteding de opdracht wordt toevertrouwd aan de laagste regelmatige inschrijving, treedt de decreetgever op in een door artikel 6, § 1, VI, vierde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 aan de nationale wetgever voorbehouden aangelegenheid.

De bestreden bepaling wijkt af van de algemene regels met betrekking tot de toewijzing van overheidsopdrachten en reikt verder dan het bepalen van de uitwerkingsmodaliteiten ervan, in strijd met wat de Waalse Gewestexecutieve in wezen betoogt.

De decreetgever treedt aldus wel degelijk in de bevoegdheid van de nationale wetgever en niet in de bevoegdheid van de Gewesten om in het raam van de hun toegekende bevoegdheid inzake economisch beleid, aanvullende regels betreffende overheidsopdrachten uit te vaardigen.

B.3.5. De decreetgever kan zijn bevoegdheid ten deze niet ontleen aan artikel 8 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Die bepaling, die de Raden de bevoegdheid

toekent tot het aannemen van bepalingen en andere maatregelen betreffende de infrastructuur die noodzakelijk is voor de uitoefening van de hun toegekende bevoegdheden, laat immers niet toe dat daarbij het bevoegdheidsgebied van een andere wetgever wordt betreden.

B.3.6. De Vlaamse Executieve beroept zich ter rechtvaardiging van de bestreden bepaling ook op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Op grond van die bepaling kunnen de Gemeenschappen een aangelegenheid regelen waarvoor de Staat in beginsel bevoegd is, hetzij krachtens een uitdrukkelijk voorbehoud in die wet, hetzij op grond van zijn residuaire bevoegdheid indien dit noodzakelijk is voor de uitoefening van hun bevoegdheid.

Om bestaanbaar te zijn met het stelsel van exclusieve bevoegdheden ingesteld door de bijzondere wet is een beroep op artikel 10 van die wet slechts toelaatbaar onder de tweevoudige voorwaarde dat de voorbehouden aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling leent en dat de weerslag op de voorbehouden aangelegenheid slechts marginaal is.

De bestreden bepaling blijft binnen de voormelde toepassingsvoorwaarden.

Enerzijds, zoals eerder is uiteengezet (B.1.1.), achtte de nationale wetgever zelf -vóór de toekenning van de bevoegdheid inzake onderwijs aan de Gemeenschappen- het noodzakelijk om in onderwijsaangelegenheden af te wijken van de algemene regels inzake de overheidsopdrachten. In dezelfde lijn vermag dan ook de decreetgever te oordelen dat de bestreden bepaling noodzakelijk is voor de uitoefening van zijn bevoegdheid inzake onderwijs.

Anderzijds is de weerslag van de bestreden bepaling op de aan de nationale wetgever voorbehouden aangelegenheid tot

het bepalen van de algemene regels betreffende de overheidsopdrachten slechts marginaal. Artikel 12, § 2, van de wet van 4 juli 1976 laat immers toe dat van artikel 12, § 1, wordt afgeweken bij gemotiveerde beslissing van de bevoegde Minister, terwijl in de bestreden regeling een afwijkingsmogelijkheid wordt toegekend aan de bestuursorganen van de A.R.G.O. waartegen de bevoegde Minister van Onderwijs zich kan verzetten, zodat ook hier aan de Minister de uiteindelijke beslissingsbevoegdheid wordt gelaten.

De bestreden bepaling houdt derhalve geen schending in van de door of krachtens de Grondwet vastgestelde bevoegdheidsregels.

Om die redenen,

Het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 23 april 1992.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

J. Delva